

מסכת Baba Kama

פרק ט

א. הַגּוֹלֶל עָצִים, וְעַשְׁׂוֹן כְּלִים, אָמֵר, וְעַשְׁׂוֹן בְּגָדִים, מְשֻׁלָּם כְּשֻׁעָת הַגּוֹלֶה. גּוֹל פָּרָה מִעֲבָרָת, וַיַּלְדָה, רְחֵל טֻעוֹנָה, וְגַזְזָה, מְשֻׁלָּם דְּמֵי פָרָה הַעֲוֹמֶד לִילֵד, דְמֵי רְחֵל הַעֲוֹמֶד לְגַזְזָה. גּוֹל פָרָה, וְגַת עֲבָרָה אֲצָלוֹ וַיַּלְדָה, רְחֵל, וְגַט עֲנָה אֲצָלוֹ וְגַזְזָה, מְשֻׁלָּם כְּשֻׁעָת הַגּוֹלֶה. זה הַכָּל, כָל הַגּוֹלֶנים מְשֻׁלָּמִין כְּשֻׁעָת הַגּוֹלֶה:

ב. גּוֹל בְּהַמָּה וְהַזְקִינָה, עֲבָדִים וְהַזְקִינָה, מְשֻׁלָּם כְּשֻׁעָת הַגּוֹלֶה. רַבִּי מְאִיר אוֹמֵר, בְּעֲבָדִים אוֹמֵר לוֹ, הַרְיָה שְׁלָה לְפָנֶיךָ. גּוֹל מַטְבֵּעַ וְגַסְדָּק, פִּרְוָת וְהַרְקִיבוֹ, יִין וְהַחְמִיז, מְשֻׁלָּם כְּשֻׁעָת הַגּוֹלֶה. מַטְבֵּעַ וְגַפְסָל, תְּרוֹמָה וְגַטְמָאת, חַמִּיז וְעַבְרָעַלְיוֹ הַפְּסָח, בְּהַמָּה וְגַעֲבָדָה בָּה עֲבָרָה, או שְׁגַפְסָלה מַעַל גַּבְיַה הַמְזִבְחָה, או שְׁהִיא יְזַעַת לְסָקָל, אוֹמֵר לוֹ, הַרְיָה שְׁלָה לְפָנֶיךָ:

ג. נָתַן לְאָמְנוֹן לַתְקֹן, וְקָלְקָלוֹ, חִיבֵּן לְשַׁלֵּם. נָתַן לְחַרְשֵׁ שְׁדָה, תְּבָה וּמְגַדֵּל לַתְקֹן, וְקָלְקָלוֹ, חִיב לְשַׁלֵּם. וְהַבְּנָאי שְׁקָבָל עַלְיוֹ לְסָתֶר אֶת

הכפתל, ושביר את האגנים או השהzik, חיב לשלם. היה סותר מצד זה ונפל מצד אחר, פטור. ואם מחתמת המפה, חיב:

ד. הנוטן אמר לצבע, והקדיחתו יורה, נוטן לו דמי צמרו. צבעו כאור, אם השבח יותר על היציאה, נוטן לו את היציאה, ואם היציאה יתרה על השבח, נוטן לו את השבח. לצבע לו אדם, וצבעו שחר, שחר, וצבעו אדם, רבוי מאיר אומר, נוטן לו דמי צמרו. רבוי יהויה אומר, אם השבח יתר על היציאה, נוטן לו את היציאה, ואם היציאה יתרה על השבח, נוטן לו את השבח:

ה. הגוזל את חברו שווה פרוטה, ונשבע לו, يولיכנו אחריו אפלו לmedi. לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו, אבל נוטן לשלים בית דין. ואם מת, יחזיר ליורשו:

ו. גמן לו את הקרון ולא גמן לו את החמש, מחל לו על הקרון ולא מחל לו על החמש, מחל לו על זה ועל זה חיזן מפחות משואה פרוטה בקרון, איןוא צריד לילך אחריו. גמן לו את החמש ולא גמן לו את הקרון, מחל לו על החמש ולא מחל לו על הקרון, מחל לו על זה ועל זה חיזן משואה פרוטה בקרון, צריד לילך אחריו:

ז. גמן לו את הקרון ונשבע לו על החמש, הרי זה משלם חמץ על חמץ, עד שישתמעט הקרון פחות משואה פרוטה. וכן בפקדון, שנאמר

(ויקרא ה) בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשך את עמיתו או מצא אבדה וכחיש בה ונשבע על שקר, הרי זה משלים קרו וחייב ואשם. היכן פקדוני, אמר לו אבד, משביעך אני, ואמר אמן, והעדים מעידים אותו שאכלו, משלים קרו. הודה מעצמו, משלים קרו וחייב ואשם:

ח. היכן פקדוני, אמר לו גנוב, משביעך אני, ואמר אמן, והעדים מעידין אותו שגנבו, משלים תשלומי כפל. הודה מעצמו, משלים קרו וחייב ואשם:

ט. הגזיל את אביו, ונשבע לו, ומata, הרי זה משלים קרו וחייב לבניו או לאחיו. ואם אינו רואה, או שאין לו, לזה ובעלי חוב באים ונפרעים:

י. ה אומר לבנו, קונים אי אפה גנה משלוי, אם מות, יירשנו. בחייב ובמותו, אם מות, לא יירשנו, ויחזר לבניו או לאחיו. ואם אין לו, לזה, ובעלי חוב באים ונפרעים:

יא. הגזיל את האגר ונשבע לו, ומata, הרי זה משלים קרו וחייב לפהנים ואשם למןבה, שנאמר (במדבר ה) ואם אין לאיש גאל להшиб האשם אליו, האשם המושב לה' לפהנו, מלבד איל הכהרים

אֲשֶׁר יִכְפֵּר בָּו עַלְיוֹ. הִיָּה מַעַלָּה אֶת הַכֶּסֶף וְאֶת הַאֲשֶׁר, וִמְתַ, הַכֶּסֶף
יִתְהַנֵּן לְבָנָיו, וְהַאֲשֶׁר יַרְעֵה עַד שְׁיִסְפָּאָב, וַיִּמְכַר וַיִּפְלֹא דָמָיו לְגַדְבָּה:

יב. נִתְנַהֵן הַכֶּסֶף לְאַנְשֵׁי מִשְׁמָר, וִמְתַ, אֵין הַיּוֹרְשִׁים יִכְלִין לְהַזְקִיא
מִזְמָם, שֶׁנְאָמָר (שם) אִישׁ אֲשֶׁר יִתְהַנֵּן לְכָהּ לוֹ יְהִי. נִתְנַהֵן הַכֶּסֶף
לְיְהוֹיָרִיב וְאֲשֶׁר לִידְעֵיהָ, יֵצֵא. אֲשֶׁר לְיְהוֹיָרִיב וְכֶסֶף לִידְעֵיהָ, אֲםִ
קִים הַאֲשֶׁר, יִקְרִיבוּהוּ בְּנֵי יִדְעֵיהָ, וְאֵם לֹא, יִחְזֹיר וַיְבִיא אֲשֶׁר אַחֲרָ
שְׁהַמְבִיא גִּזְלוֹ עַד שֶׁלֹּא הַבִּיא אֲשֶׁמוֹ, יֵצֵא. הַבִּיא אֲשֶׁמוֹ עַד שֶׁלֹּא
הַבִּיא גִּזְלוֹ, לֹא יֵצֵא. נִתְנַהֵן אֶת הַקְּרָנוֹ וְלֹא נִתְנַהֵן אֶת הַחֲמָשָׁ, אֵין הַחֲמָשָׁ

מַעֲכֵב: